

Bůh je s námi vždycky a chrání nás

Bůh říká všem lidem: „Neubližujte si!!!“ Ale přesto si lidé ubližují.

Proto si tento týden děti s paní učitelkou náboženství lámaly společně hlavu nad docela zapeklitým případem.

Den před tím byl ve škole pan poručík Nováček a varoval děti: „Dávejte si pozor, když jdete ze školy, nechodte nikam s nikým, koho neznáte, protože někteří velcí lidé jsou zlí a chtějí dětem ublížit. Proto také nesmíte nikdy nasednout do auta s nikým, když vám to nedovolí rodiče. Velcí lidé mohou dětem opravdu velmi ublížit!

Patrik, co seděl v poslední lavici, nedával na začátku moc pozor. Ale protože pan poručík Nováček to pořád kolem dokola opakoval, najednou Patrik cítil, jak dostává strach. Strach, to byl pro Patrika takový nepříjemný těžký pocit v břiše, který mu rychle stoupal až do krku – a při tom se mu čím dál tím hůř dýchalo, a musel dělat všechno pro to, aby se mu nezačaly kutálet z očí slzy... Bylo to čím dál tím horší... A když už se to nedalo vydržet, uviděl najednou Patrik ve své hlavě větu, kterou měli napsanou na tabuli při hodině náboženství: „Volal jsem k Tobě, Bože ve svém trápení, a Tys mě zachránil.“ Patrika to pro tu chvíli opravdu zachránilo. Hlasitě si vydechl. Tak hlasitě, že se to rozlehlo po celé třídě, takže to uslyšela i paní učitelka vpředu u tabule.:

„Chceš něco, Patriku?“ zeptala se. A Patrik, jak byl ještě celý z toho strachu rozčilený, řekl na celou třídu:

„Paní učitelko, já se přece nemusím ničeho bát, a nemusím před nikým cizím utíkat, na mě nikdo nemůže, já jsem křesťan, Pán Bůh mě zachrání, když se budu modlit!“ Tak. Teď se zase lekla paní učitelka:

„Cože? Patrik se nechce bránit a utíkat před cizími zlými lidmi a volat o pomoc? To by přece mohlo špatně dopadnout!“

Zkusíme si, děti, lámat hlavu také? Měla pravdu paní učitelka náboženství, když dětem napsala na tabuli větu: Když nás něco trápí, máme volat Boha o pomoc a o nás zachrání? A opravdu tím myslela, že křesťané se nemusí starat o svoji záchranu se všech sil sami? Když mají Boha, který je chrání?

Nejprve můžeme uvažovat o tom, jaké to je, když máme strach? Co přitom každý z nás cítí? /Děti mohou vyprávět o svých tělesných pocitech, které doprovázejí strach, jak se přitom cítí apod./

Máme všichni stejné pocity? Nebo je to u každého jiné?

Myslíte, že někteří lidé se mohou bát víc a jiné lidé míň?

Co děláte, když máte z něčeho strach?

Může být strach také k něčemu dobrý?

Může nás strach také před něčím chránit?

Teď můžeme uvažovat o tom, jak je možné, že někteří lidé jsou dobří a někteří jsou zlí:

Jsem já vždycky jen dobrý/dobrá?

Ublížuji někdy třeba slabším dětem nebo lidem?

Když děláme něco dobrého, proč to děláme?

Když děláme něco zlého, proč to děláme?

Myslíte si, že Bůh chce, aby si lidé ubližovali?

Myslíte si, že Bůh může udělat, aby všichni lidé byli jen dobří?

Nakonec můžeme uvažovat o tom, jak je to s tou Boží ochranou ve světě, kde si lidé ubližují:

Představte si takovéto situace:

Anička měla strach z diktátu. Učila se celé odpoledne. Ráno se modlila k Bohu, aby ji při diktátu chránil. Jenže dostala trojku. Když přišla odpoledne maminka z práce, Anička jí s pláčem vyprávěla, jak je z té trojky nešťastná. Maminka si ji posadila na klín, těšila ji, vyprávěla jí o tom, jak když chodila do druhé třídy, taky dostala trojku z diktátu. Aničce už bylo zase dobře. Mohla by Anička říct, že svým pláčem maminku volala a maminka že ji svojí útěchou zachránila?

Jakub se bojí kluků ze třetí A. Po cestě ze školy mu strhávají ze zad školní batoh a rozhazují učebnice po chodníku. Má je už celé špinavé a ve škole už kvůli tomu dostal poznámku. Myslíte, že Jakobovi by pomohlo, kdyby si ho doma vzal táta na klín a těšil ho, že když chodil do druhé třídy, taky ho starší kluci pronásledovali?

Je nějaký rozdíl mezi případem Aničky a případem Jakuba?

Myslíte si, že Bůh se chová k lidem podobně, jako když maminka těší Aničku nebo táta Jakuba?

Myslíte si, že Patrik v našem příběhu by se měl bát zlých lidí, i když je křesťan? Že by měl volat na pomoc dospělých lidí, kdyby mu někdo ubližoval? A měl by také volat na pomoc Boha? K čemu by mu pomohlo, volat Boha na pomoc a k čemu by mu pomohlo, volat lidi na pomoc?

Otázky pro přemýšlivé hlavy:

Jestliže víme, že nás Bůh chrání, znamená to, že už se nemusíme starat o svoji ochranu?

Jestliže se k Bohu modlím o ochranu, a stane se mi něco zlého, znamená to, že Bůh není?

Nebo to znamená, že se o mě nestará dobře?

Chce Bůh, abychom pečovali o svoji ochranu? Jestliže ano, potřebujeme ještě jeho ochranu?

Může Bůh udělat, aby zlí lidé neubližovali dětem?

Děláte nějaký rozdíl mezi větou „Bůh zachraňuje lidskou duši“ a „Bůh zachraňuje člověka“?

Děláte nějaký rozdíl mezi větou: „Bůh je s námi vždycky, i když se nám děje něco zlého“ a „Bůh nás chrání od všeho zlého“?